अथेदमारभ्यते मित्रभेदो नाम प्रथमं तन्त्रं। तस्यायमाद्यः श्लोकः।

वर्धमानो महान् स्नेहः सिंहगोवृषयोर्वने।
पिशुनेनातिलुब्धेन जम्बुकेन विनाशितः ॥ १ ॥

तद्यथानुश्रूयते। अस्ति दाक्षिणात्ये जनपदे महिलारोप्यं नाम नगरं। ५ तत्र धर्मोपार्जितवृत्तिर्वर्धमानको नाम वणिक्पुत्रो बभूव। तस्य कदाचिद्रात्रौ शय्यारूढस्य चिन्ता समुत्पन्ना यत्प्रभूते ऽपि वित्ते अर्थोपायाश्चिन्तनीयाः कर्तव्याश्च।

उक्तं च यतः। न हि तद्विद्यते किञ्चिद्यदर्थेन न सिध्यति।
यत्नेन मतिमांस्तस्मादर्थमेकं प्रसाधयेत् ॥ २ ॥
१० यस्यार्थास्तस्य मित्राणि यस्यार्थास्तस्य बान्धवाः।
यस्यार्थाः स पुमाँल्लोके यस्यार्थाः स च जीवति ॥ ३ ॥
न सा विद्या न तच्छिल्पं न तद्दानं न सा कला।
अर्थार्थिभिर्न तद्धैर्यं धनिनां यन्न कीर्त्यते ॥ ४ ॥
इह लोके तु धनिनां परो ऽपि स्वजनायते।
१५ स्वजनो ऽपि दरिद्राणां तत्क्षणात् दुर्जनायते ॥ ५ ॥
अर्थेभ्यो हि विवृद्धेभ्यः संवृत्तेभ्यो यतस्ततः।
प्रवर्तन्ते क्रियाः सर्वाः पर्वतेभ्य इवापगाः ॥ ६ ॥
पूज्यते यदपूज्यो ऽपि यदगम्यो ऽपि गम्यते।
वन्द्यते यदवन्द्यो ऽपि तत् प्रभावो धनस्य च ॥ ७ ॥
२० अशनादिन्द्रियाणीव स्युः कार्याण्यखिलान्यपि।